jeg at modtage Tilbud ind i Juli Maaned, da Eksamen begyndte, havde jeg endnu over 80 Pladser; Børn i store Skarer, der bad om at maatte faa disse, men ingen af dem havde Penge til at rejse for. Saa maatte jeg sætte en Indsamling i Gang, den lykkedes; hjulpet, som jeg blev af „Politiken," indkom omtrent 300 Kr., og alle Børn kom af Sted.

Dette kan dog ikke lade sig gøre i Aar. Dels har jeg ikke Tid, og dels er det undertiden pinligt at bede om Penge og saa faa en Tikroneseddel givet med en Mine og et Skuldertræk, saa man faar en Fornemmelse, som var det for sig selv man bad. Det behøves heller ikke, naar blot Tilbudene maa komme i god Tid, saa skafferSkolerne Billetter.

Husk nu vel derpaa, kære Venner! Betænk jer ikke for længe. Eksamen begynder i de københavnske Almueskoler først i Juli Maaned, og mindst tre Uger før maa Fribilletterne være ordnede.

Alle de Herrer Redaktører over hele Landet, som interesserer sig for den opvoksende Slægts Vel, bedes velvilligst at optage dette. *Sofie Horten,*

Aagade 46 1. Sal København N.

Bør Kvinden være Politiker?

Ja lige saa nødvendigt det er for en Kvinde at varetage sine huslige Pligter indadtil, lige saa nødvendigt er det, at hun tager Del i det politiske Liv udadtil.

Staten giver Love, „hvorefter alle, baade *Kvinde* og Mand, sig have at rette", Manden har Ret til at være med at give disse Love, har Lejlighed til derigennem at varetage sine Interesser. Kvinden derimod maa, ja *skal* nøjes med hvad Manden finder for godt at byde hende.

Man har Ægteskabet, og derom hedder det saa smukt: „Manden er Kvindens Hoved", og „Hustruen skal være sin Mand underdanig". Man kunde jo saa fristes til at tro, at det ikke skulde være anderledes, at Manden udelukkende skulde have Ret til at byde og befale over Kvinden ganske som han selv vilde. I Ægteskabet, hvor Mand og Kvinde jo skal være som *et*, maatte Mandens Interesser jo saa ogsaa være Kvindens og omvendt, og man kunde jo saa svare dertil, at der saa kun behøves én Repræsentant, Manden. Men hvorledes vilde det saa se ud for de mange Kvinder, der aldrig nogen Sinde bliver gifte? Hvem skulde være deres Repræsentant? og hvorledes vilde deres Stilling blive i Samfukdet? *Kærligheden* maa de undvære, og *Kildevandet*, siger jo et gammelt Ord, kan man ikke leve af. Nej, Kvinden, der sidder inde med lige saa store og rige Evner som Manden, med lige saa klar Forstand og sund Fornuft, maa ogsaa have Lov til at virke med disse Goder til fælles bedste for sig selv og sin Næste.

Man vil ved at følge Kvinden i hele Udviklingsperioden, lige fra hun endnu som Barn træder ud i Verden til hun som moden Kvinde træder indenfor Ægteskabets Skranker, mærke, at der er Energi og Udholdenhed i hver en lille Gerning; hvad vilde der ikke blive, om hun fik Lov til at være med i den store Gerning: At virke for Ret og Lov for sit Hjem og sine Børn.

Ja det er jo ikke sig selv alene, Kvinden skal virke for, nej, hun staar over for det store Kald i Livet: Opdragelsen af Børnene.

Men denne Opdragelse kan ikke blive fuldkommen inden for Hjemmets fire Vægge Barndomstiden er kun kort, naar den er forbi maa der mere til. Men hvorledes skal en Moder vel opdrage sine Børn til at gøre deres Rettigheder gældende i Livet, naar hun ikke selv er i Besiddelse af disse Rettigheder.

Derfor er det nødvendigt, ja en ganske simpel Ret, at Kvinden bliver ligestillet med Manden, ikke alene i Familielivet men ogsaa i Samfundslivet.

Men førend Kvinden kan opnaa denne Ligestillelse med Manden, maa hun lære at indse, at hun i Virkeligheden er undertrykt og uden Spor af Ret i Samfundet, thi det er desværre Tilfældet med de fleste Kvinder, at de mener, at som de har det, maa de nøjes, ja at det ikke en Gang er rigtigt af en Kvinde at knurre.

Men det er en fuldstændig Fejltagelse; Kvinden er ikke skabt i Verden til at være Slave for Manden, men for at være en Støtte og Trøst for ham. Og i de mange Tilfælde hvor Kvinden aldrig bliver gift, er det jo nødvendigt at kunne feje for sin egen Dør.

Og det, hvor igennem Kvinden maa lære at indse den Umyndighedstilstand, hvori hun lever, er Politiken; thi af den afhænger hele Folkets Velvære. Men, spørges der maaske, hvorledes skal f. Eks. en gift Kvinde faa Tid til at følge Politikens Gang? Har hun et Hjem med mange Børn og derfor selvfølgelig mange huslige Pligter, kan det jo mange Gange være umuligt at følge Begivenhedernes Gang uden for Hjemmet, men i saadanne Tilfælde er det ligefrem Mandens Pligt at sætte Hustruen ind i Politikens Gang, enten ved Læsning for hende af Bladene, eller ligefrem ved mundtlig at sætte hende ind i Sagernes Stilling. „Vi har saamænd ikke Raad til at holde Blade", kan der saa igen svares, men kan der blive 10 Øre til en Bajer til Manden, kan der ogsaa blive 5 Øre til et Dagblad til Konen, for slaar man sig først til Taals og nøjes med det som det er, saa bliver der til sidst hverken 10 Øren eller 5 Øren

Det vilde være til stor Gavn for Kvindesagen, om f. Eks. den unge Pige inden hun træder ind i Ægteskabet kunde faa Øjnene op for, at det ikke er Lys og Solskin hele Livet igennem, og at Kvindesagen virkelig er et af Øjeblikkets vigtigste Problemer; kunde hun lære at indse dette, vilde hun aldrig give sig hen til en Mand, der kun vil være med til at træde hendes kvindelige Rettigheder og Følelser under Fødder, men ubetinget fordre af sin tilkommende Mand, at han sammen med hende vil virke for, at Mand og Kvinde kan blive *et* i Ordets rette Betydning.

Det vil snart indses, at jo hurtigere Kvinden faar politisk Frihed, jo hurtigere hun opnaar at faa Stemmeret, des lettere vilde vi faa bedre og friere Tilstande i Landet. *En ung Kvinde.*

Hvorfor?

Hvorfor har Kvindevalgretsforeningens Bestyrelse ikke spurgt Foreningens Medlemmer, om de ønskede at sende Kvindekongressen i Chicago en Hilsen og mulig en Repræsentant? Eller hvorfor har den telegrafiske Hilsen, Formanden med enkelte Medlemmer sender til Kongressen, ikke været fremlagt til Underskrift for alle Foreningens Medlemmer? Eller tæller Foreningen kun de Medlemmer, der har underskrevet Lykønskningen? Vi lykønsker i saa Fald Foreningen til de fine Officerer. Men hvor er Hæren? Vi mindes ikke før at have set disse Navne, hvor og naar der stredes om Kvindens Valgret?

Men muligvis faar vi en Sommerkampagne, som vi endnu aldrig har set Mage til.

Vi ønsker alt mulig Held! *M.*

Nye Fredsforeninger.

Man har ment, at Fyen stod tilbage i Fredsbevægelsen; dette synes dog ikke at være Tilfældet. Der er i de sidste Dage dannet tre nye Fredsforeninger paa Egnen ved Assens, hvor Fru Johanne Meyer alle tre Steder holdt Foredrag.

I Køng havde der allerede ved Omsendelsen indmeldt sig flere Fredsvenner, som nu ved Afholdelse af Mødet den 12te Maj organiserede sig til en Forening, i hvis Udvalg blandt andre Højskoleforstander Kirkegaard og Dyrlæge Petersen kom ind, begge Mænd, som følger med i Tidens Spørgsmaal.

Søndagen den 14de afholdtes Fredsmøde i Ørsteds Forsamlingshus, hvor en meget talrig Forsamling havde givet Møde. Dertil bidrog maaske ikke mindst, at Stedets Præst, Pastor Petersen, i den Anledning havde forlangt at holde Foredrag efter Fru Meyer. Man vidste at Præsten, skønt en frisindet og elskværdig Mand i alle Maader, var en fanatisk Modstander af Fredsbevægelsen.

Fru Meyer holdt saa først sit Foredrag, hvori hun i korte og klare Ord viste Fredsvennernes Opgave. De vilde ikke flytte Landegrændser eller udviske Nationaliteter, men de vilde gennem Forstaaelsen af det ene Lands Betydning for det andet udvikle og arbejde for Broderkærligheden mellem Nationerne, og Foredragsholderen paapegede derpaa, hvilke Magter der maatte bekæmpes: de gamle Fordomme med Krigen som nødvendigt Onde, og de militære Byrder, der finansielt ødelægger Landet, saa alle andre Samfundsinteresser forsømmes, navnlig Børnenes Forplejning og de unges Opdragelse.

Fru Meyers Foredrag hørtes med den største Interesse. Derefter besteg Hr. Pastor Petersen Talerstolen for at holde sit om samme Sag gennemtænkte Foredrag, der ikke skulde være noget Udfald mod Fru Meyers, men derimod et Angreb paa hele Fredsbevægelsen, som Hr. Petersen mente var imod Kristus, og som egentlig gik ud paa at stifte et antikristeligt Rige, idet Fredsvennerne mod Jesu Ord vilde have Fred paa Jorden. Jesus havde selv sagt: Jeg er ikke kommen for at bringe Fred men Sværd o. s. v., og I skal høre Rygter om Krig o s. v., ikke at tale om, at i den gamle Pagt bød Gud Jødefolket at slaa ihjel Det femte Bud var fejl oversat, idet det hed: „Du skal ikke myrde". Den enkelte skal ikke tage sig selv til Rette, og man skal ikke kriges eller slaas i personlig Vrede. I